

Adelina Labic-Lungu (6 noiembrie 1976, s. Meleşeni, Călăraşi, Republica Moldova) a absolvit Colegiul Pedagogic din or. Călăraşi (1996), după care a urmat Facultatea de Filosofie şi Psihologie, specialitatea Sociologie şi Limba Italiană a Universităţii de Stat din Moldova. A studiat Filosofie Socială, un semestru, la Universitatea din Liechtenstein şi are un masterat în Sociologie, obţinut la Universitatea de Stat din Moldova. A activat în sectorul non-guvernamental, în organizaţii internaţionale şi proiecte ale Băncii Mondiale, implementate în Republica Moldova.

În anul 2018, a debutat în revista „Rotonda Valahă” cu un grupaj de poezii. În decembrie 2020, a publicat volumul de nuvele scurte pentru copii *Seminţe de cer* (Editura Epigraf), urmat de cartea de poezii pentru copii *Într-un cuib de rândunici* (Editura Bestseller, 2022). Obţine Premiul „Nicolae Dabija” din cadrul Concursului „Radu Cârneci”, oferit de Editura Beta din România, şi, în anul 2021, îi este publicat volumul de poeme *Nervul Metaforei*.

Colaborează la revista „Timpul din România”, ediţia din Republica Moldova, în calitate de redactor, unde publică interviuri, cronici de carte, teatru şi film, poezii şi nuvele scurte. A mai publicat în revistele „Hyperion” şi „Meridianul de Timișoara”, pe platforma de proze scurte *Laconic* şi pe platforma literară independentă *Literomania*.

Adelina
LABIC-LUNGU

Ce va rămâne?

Poeme

POLISALM

Editura Polisalm
Bd. Petru Zadnipru, nr. 15/2, of. 23, MD2044, mun. Chișinău
Email: polirom.md@gmail.com
Tipar: Bons Offices

Aprobat de Comisia de selecție pentru editarea cărții naționale și editat
cu contribuția Ministerului Culturii al Republicii Moldova.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții
Labic-Lungu, Adelina.
Ce vă rămâne? : Poeme / Adelina Labic-Lungu. – [Chișinău] : Polisalm, 2025
(Bons Offices). – 43, [3] p.
Cu contribuția Ministerului Culturii al Republicii Moldova.
ISBN 978-9975-3684-2-1.
821.135.1(478)-1
L 12

o cruce

ca un sâmbure
fără miez
s-a ghemuit
pe umerii
unei furnici
un soldat
poartă
o cruce

zi de război

Luna își stoarce sânul prea plin de lapte
în ochii
soldaților morți

castelul

cenușa inimii mele
pe această plajă neagră
gheața din tălpi
un pumn de nisip
fluxul ce curge în el însuși

un castel

fugiți
va veni valul să umple toate camerele castelului
și pești de aur să locuiască în el

Alice

Țara Minunilor e la șaptesprezece kilometri de mers pe jos
cu un ciobănesc în spate.

O privim pe Alice printre gratiile oglinzii –
încă un pas, încă un pas.

Batem din palmele asudate
și strigăm: „Hai, Alice, hai că poți!”

Ciobănescul curge pe umerii ei
ca o lavă fluidă dintr-un vulcan dezghețat.
Acum, strigăm cu toții în cor: „Hai, Alice, hai că poți!”
Câinii noștri și-au uitat osul de gumă pe prag și
trag, trag, trag
de un tanc de plastic din cutia de jucării
și-l lasă la picioarele noastre
iar copiii îl aruncă în cea mai adâncă groapă din suflet
și îl acoperă
cu creioane, jucării de pluș și bomboane.

Se sparg oglinzi
din fiecare ciob pășește o Alice cu un ciobănesc în spate
căutând Țara
în care gloanțele nu au fost inventate.

scrisoare de pe front

la capătul tunelului
fratele mort mă îmbrățișează cu mâinile reci
adun cuvintele
ca lemnele pentru foc

sunt

firul de cânepă
din rochia albă a bunicii
ce s-a lipit de trupul ei de lăuză
când ploaia a prins-o în câmp
născând-o pe mama

trăgaciul pe care nu a apăsat
bunicul-soldat sovietic
când i s-a ordonat să tragă
în celălalt bunic
care lupta de partea românilor

aerul dintre mama și tata
aerul cea subțire
atunci când s-au iubit prima dată
aerul sigilat într-o eprubetă
pe care o sparg și trag în plămâni
trag din mine în mine
când nu mai am niciun
punct de sprijin
acum

scrijelind mormântul câinelui
sub unghiile acestui copil
împușcat în prima zi de război

mâna mea dreaptă

mă opresc în stație
intru în porii mulțimii
lunec cu ea
nu mai contează unde se îndreaptă lava fierbinte
fiecare vrea locul celuilalt în autocar
ușile se închid
spațiul dintre oameni îl umple radioul
*centrala nucleară din Zaporijjea amenință
la Cernăuți alertă aeriană
regiunea Belgorod a fost ținta unei incursiuni
soldați morți... câți? câți soldați morți?
un număr necunoscut de soldați morți
căldurile vor continua pe alocuri ploi
picăturile reci trec prin geam și mi se preling pe frunte pe
bărbie până în sân
caut mâna dreaptă să prind picătura de ploaie
care dintre aceste mâini ce atârnă de bară e a mea?
poate aceasta cu un deget ciunt?
poate e aceea care are unghiile smulse, mâna cu cioturi de
degete?
poate e mâna ce se mai ține abia-abia de bară și mă privește
din palmă cu ochiul de sfredel?
am avut eu o mână dreaptă?
*se prevăd inundații furtuni grindină**

am să rămân aici
am să rămân aici până la stația terminus
atunci când vor coborî toți
cu siguranță o mână va rămâne atârnată de bară
mâna mea dreaptă

Un bărbat a mușcat un câine

Într-o dimineață de sâmbătă
am ieșit din spitalul de nebuni.
Ceilalți rămași aruncau de la ferestre
avioane din ziare.

Un ochi mi-a căzut la picioare.

Ion striga:

— Libertateee

La poartă mă așteptau doi maidanezi.

Într-un buzunar țineam strâns scrisoarea
pe care mi-a dictat-o Ion
pentru fiul său
de pe front

Un tron de prințesă

focul mușcă din cer

măcelarul sare primul în pielea goală
Ania își astupă ochiul stâng cu palma

mamă-sa fuge înfășurată în halat
cu un sân bălăbănind
scrânciobul scârțâie
și atunci o zărește pe Ania
îi bagă fără să zică un cuvânt
mâna în păr și o trage din scrânciob

flăcările ling luna cu limbile lungi

sânul ascuțit ieșit din halat
sânul ca o sabie

Ania își sprijină capul
de trunchi
tata i-a promis că atunci
când se va întoarce de la război
îi va ciopli din el un tron de prințesă

Jumătate de viață

Mia are doi ani.

Pereții subsolului vibrează.
Sirenele gem ca un animal obosit.

Mia mângâie ursulețul de pluș
bandajat la un genunchi
și repetă
sol-dat! sol-dat!

Mia are doi ani.

— Mamă, știi ceva?
Mama tace, ea nu știe nimic. Ea știe doar să tacă.

— Oare soldații au
avut vreodată un ursuleț de pluș rănit?

Mia are doi ani.
Jumătate de viață a trăit în pace.
Jumătate în război.

treizeci de copeici

în anii '80 biserica din satul meu avea mereu ușa încuiată
la chioșcul de pâine de vizavi stăteam la coadă ore întregi
zile întregi sau poate toată viața
timpul nostru nu costa nimic
copiii sovietici erau făcuți pentru a sta la cozi
o dată pe zi se împărțea pâinea
treizeci de copeici se strecurau dintr-o mână în alta

nebuna satului nu stătea niciodată la coadă
pe nebuna satului nu am văzut-o vreodată mâncând
pâine de la chioșc
își puna trei degete împreunate pe frunte
apoi le ducea la buric după care pe umărul drept
la urmă treceau orizontal pe umărul stâng
apoi veneau pietrele peste ea
nu se ferea de ele
le știa
chiar le număra pe fiecare
apoi le făcea semnul crucii
rostea amin
după care mușca din pietre ca din pâini proaspete

dintr-odată monedele mele s-au rostogolit prin podeaua
căscată
m-am întins pe jos
trebuia să le caut
trebuia să le găsesc neapărat
erau ultimele treizeci de copeici din casă
poate erau ultimele treizeci de copeici de pe fața pământului
de unde putea să știe

un copil sovietic sortit să stea la cozi după pâine
sătenii mă pășeau ținându-și strâns cele treizeci de copeici

unii mi-au călcat peste palme și nu m-a durut
alții m-au călcat peste obraz și nu m-a durut
căutam monedele sub prispa chioșcului
dibuiam cu greu printre scândurile căscate
când le-am găsit
monedele curgeau ca praful din ciubotele sătenilor mei

mergeam fără pâine spre casă
nebuna satului făcea cruce în aer

cei cu ochii legați

eu tac
tu taci
și nu suntem muți
eu nu aud
tu nu auzi
și nu suntem surzi
când voi muri
când vei muri
o mână ne va dezlega ochii
nu se cade să mergem cu ochii legați dincolo
abia atunci
atunci voi răcni din toate baierile
vei urla din adâncul plămânilor
dar nici ei nu vor putea să ne mai audă
dar nici ei nu vor putea să ne mai răspundă
ei vor fi cei cu ochii legați

două Luni

această cărare se încolătăcește
ca un vârcolac împrejurul meu
urmele se împrăștie
orbii aici se despart
întunericul mi se lipește de piele
sapă în pori și îmi hrănește
carnea cu cârțițe
ochii noștri ieșiți din orbite
se rostogolesc între noi doi

rugă fratelui

Aici, la câțiva pași de noi,
Zace trupul boierului Leondari,
Fără cruce, cu oasele împrăștiate pe fosta moșie
Ca piesele unui puzzle.

Iarba de lângă conac,
Hrănită din falangele
Care l-au decapitat pe fratele său, Haralambie,
E grasă și mustește de vlagă
Și de atâta pământ.

Această nucă verde
Ce s-a desprins fără voia ei din copac
Și s-a rostogolit
Nu e oare chiar capul lui Haralambie,
La picioarele fratelui său,
Rugându-se pe o palmă de pământ?

La noapte

În grădina cu mere coapte
Sar surcelele din trunchi
Ca secundele.

Loviturile dese ale dălții
La noapte
Se vor opri.